

Amerikanismin Jaloissa

Kirj. Sosiologisti.

Vaikka koko Amerikan Yhdysvaltain kansakuntaa, indianeja lukuunottamatta, voidaan asiallisesti pitää siirtolaisväestönä, niin ovat kuitenkin ne, jotka tänne ovat saapuneet varhaisempina aikoina, valloittaneet itselleen muiden etuisuuksien ohella senkin etuoikeuden, että he eivät salli itseään kutsuttavan siirtolaisten jälkeläisiksi. He haluavat itseään pitää tämän maan varsinaisena kantaväestönä ja sillä perusteella ovat muodostaneet omat traditsionsa, joiden alaiseksi, joille kuuliaisiksi pakoitetaan myöhemmin tämän maan rantoihin saapuneet siirtolaiset sekä heidän jälkeläisensä.

Maailmansodan ajalla, sen jälkeen ja aina nykyhetkeen saakka on Amerikan yhteiskunnallisessa elämässä esiintynyt varsin huomattavassa määrässä muuan tällainen traditio, jolla kaiken muun lisäksi on vielä sangen tenhoava nimikin. Sitä sanotaan AMERIKANISMIKSI ja sillä on erittäin painava merkitys silloin kun puhutaan siirtolaisista sen yhteydessä. Se heiluu uhkaavana Damokleen miekkana siirtolaisväestön päällä. Sen edessä tuntee rohkeinkin siirtolainen nöyryyden tunteen.

AMERIKANISMI perustuu sille olettamukselle, että tämä kansakunta on kaikissa suhteissa yläpuolella jokaisen muun kansakunnan ja että ainoastaan kaikki se, mikä on amerikalaista alkupe-
rää, on jostain arvosta.

Amerikanismin edustajat työskentelevät sangen voimaperäisesti saadakseen tämän mieliaineesensa yleiseksi ja pakolliseksi kaikissa Amerikan kouluissa. Tenhoavan nimensä vuoksi se onkin saanut laajan hyväksymisen, sellaisissakin piireissä, jotka varmaankaan eivät sitä hyväksyisi, jos tarkemmin tietäisivät mitä kaikkea siihen sisältyy ja mitä se käytännöllisessä elämässä merkitsee.

Lyhvesti sanottuna se on kaikista isänmaallisista liikkeistä kaikkein isänmaallis-
sin, fanaattisin ja oikeaoppisin. Mikään muu sen edessä ei merkitse mitään. Kauniiden selittelyjen takana on väkivalta, aina valmiina hvökkäämään ja armotta tuhoamaan kaiken mikä sen tielle asettuu. Amerikanismin yhtenä valttina amerikalaisen yleveydestä on se väite, että Amerikan kansa on rauhaa rakastava kansa. Tämä väite, niin kauniilta kun se kuulostaakin, on kuitenkin enätodellinen, yhtä enätodellinen kuin heidän nseimmat muutkin väitteensä. Amerikalaisen ranhan rakastavaisuudelle ei historia anna mitään tukea. Vähän enemmän kuin puolentoista

vuosisadan ajalla, jona aikana Amerika on nauttinut kansallisesta itsenäisyydestään, on se osallistunut kuuteen eri sotaan! Voidaanko puhua mitään sellaisen kansakunnan rauhanrakkaudesta, jonka jokainen miespolvi hyökkää aseet kädessä "vihollista" vastaan. Voidaan kvlläkin väittää, ja hyvin yleisesti väitetäänkin, että joka kerta kun Amerika on sotaan joutunut, on siihen ollut vaikuttamassa ylevät motiivit. Vapauden prinssiipit ja sorrettujen kansojen oikeus ovat niitä valtteja joilla Amerikan sotaisuutta puolustetaan. Tämä paljon käytetty väite ei kuitenkaan pidä paikkaansa yhdessäkään tapauksessa.

Kukaan arvontoa nauttiva historioitsija ei enää väitäkään, että kolonistit olisivat olleet läheskään niin sorretussa asemassa kuin heidän silloin selitettiin olevan kun sotaan valmistanduttiin. Sotaan oli syynä taloudelliset tekijät — Englannin holhousvaltaa ei enää tarvittu. Meksikon sotaa ei enää kukaan julkeakaan väittää muuksi kuin valloitusodaksi. Yksinpä mainehikkaassa sisällissodassakaan, jota amerikalaiset ylevedellä muistelevat, ei orjuus-kvsvms ollut muuta kuin peitteenä svvemällä oleville varsin materialistisille kvsvmksille. Niin pian kuin pohjoinen oli vapauttanut etelän orjat, niin se kääntvi vmpäri ja orjutti enemmän ihmisiä yhdellä käännöksellä kuin ete-

lä oli voinut orjuuttaa vuosien ajalla. Tämä sota määräsi Amerikan kulttuurin suunnan kääntymään maatalouskulttuurista teollisuuskulttuuriksi.

Espanjalais-amerikalainen sota ei myöskään ollut sota Espanjan kansan vapauttamiseksi tyrannihallituksen alta, vaan oli se alku Amerikan imperialismille — siinä sodassa se syntyi. Todellinen syy oli niin, että näihin aikoihin oli Amerikan mantere jo valloitettu ja asuttakin, joten tarvittiin uusia alueita. On merkille pantavaa, että Amerikan "vapautta rakastava" kansa ei tuntenut omantunnon vaivoja Cuban kansan sorretun aseman puolesta ennenkuin amerikalaista pääomaa oli sijoitettu sinne riittävä määrä. Eikä se ollut erittäin huolissaan Belgian kansan kohtalosta maailmansodan aikana, ennenkuin Amerikan kapitalistit tekivät riittävän suuria lainoja liittolaismaille, joka teki Belgian kansan meidän huolenpitomme arvoiseksi. Belgian kansan onneksi voidaan niinollen laskea Englannin saarto, joka teki Amerikan kannankävynnin liittolaismaiden kanssa edullisemmaksi kuin Saksan kanssa. Sotaan liittymisensä jälkeen ei Amerika antanut puolneettomien maiden koskemattomudelle yhtään suurempaa arvoa kuin Saksassa oli antanut. Mutta siitä huolimatta kiihkoisan maalliset amerikanistit vieläkin väittävät, että tämä sota oli hyvin sota missä Amerika vielä koskaan on osallisena ollut. Näin heikolla pohjalla on amerikalai- sten rauhan rakkaus ollut menneisyydessä, eikä tulevaisuus näytä yhtään sen paremmalta. Yhdysvallat kuluttaa ny-

kyään kaksi kertaa niin paljon sotavaru- teluun kuin se kulutti v. 1914. Kahdek- sankymmentä prosenttia kansallisesta bud- jetista menee sotatilille — menneitten, ny- kyisten ja tulevien. Viime vuotena Yh- dysvallat kulutti aseistautumiseen \$707,- 425,000. Tänä vuotena sotakotkain vaa- timus oli vieläkin enemmän, mutta sitä lienee jossain määrin jouduttu vähentä- mään.

Ylevät motiivit, vapauden prinssiipit, kansojen vapaus y. m. y. m. tulevat tälle "vapautta rakastavalle kansalle" verrat- tain kalliiksi. Mutta amerikanismin yhtenä tärkeänä tehtävänä onkin kansakunnan alistaminen propagandan avulla kaikkeen tähän.

Se amerikanismipropaganda, jota kou- luihin nykyään tyrkytetään, ja joka niissä jo onkin saanut voimakkaan jalansijan, il- menee huomatuimmin sotaharjoitusten muodossa. Citizens' Military Training Camps-liike ei ole niinkään vaan ruumiil- lisen kulttuurin ylösrakentamiseksi kuin se ehkä saattaa kaukaa katsoen näyttää. Miksi pitäisi ruumiillista kulttuuria ylö- rakentaa pvssyjen kanssa — lanio olisi siihen paljon voimaperäisempi! Ranskan sotakentiltä löytyäisi parhaan lopputulok- sen tälle kaikelle. Siellä amerikanismin kannonuhelias propaganda kukkii kau- neimmin.

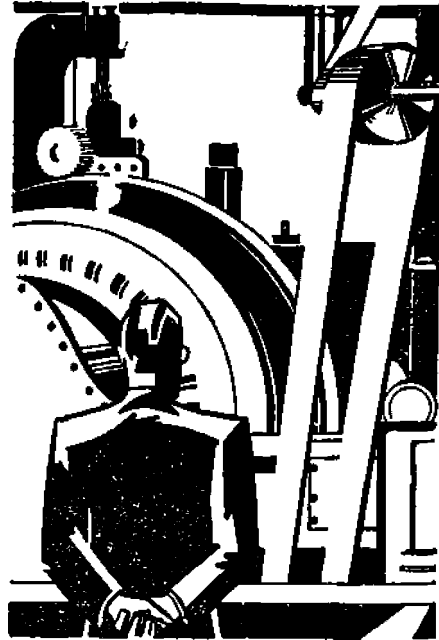
Yhtenä amerikanismin tärkeänä tehtä- vänä on hukuttaa valheelliseen propagan- daan sekin tosiasia, että vähemmän kuin kaksi prosenttia asukasluvusta omistaa kuusikymmentä prosenttia tämän kansa- kunnan varallisuudesta. V. 1928 tässä maassa oli 511 henkilöä joiden vuositulot nousivat miljoonaan dollariin tai siitä yli. Samalla aikaa 983 henkilön vuositulot oli- vat puolen miljoonan ja miljoonan dolla- rin välillä. Normaaliaikana lasketaan täs- sä maassa olevan 13.000.000 tvöläistä joi- den viikkotili on ainoastaan \$25 tai siitä alle. Näiden vastakohtain vallitessa huoli- si olevan turhaa yrittää peittää niitä ame- rikanismin vetoamalla, mutta siitä huoli- matta siinä ainakin tähän mennessä on on- nistuttu erittäin hyvin.

Amerikanismi on pääasiallisesti ulko-

maalaisvastainen liike, mutta mikäli työväenluokka on kysymyksessä niin se on yhtähyvin amerikalaisvastainenkin. Tuskinpa nykyään on ainoatakaan lakkotais- telua, jossa ei amerikanismi riehuisi kii- hottanassa amerikalaisperäistä työväes- tää siirtolaisväestöä vastaan. Ulkoma- laisten syyksi tehdään kaikki paha ja se- litetään että kaikki olisi hyvin ilman heitä. Nykyään kun työnsaanti on muutenkin vaikeaa, joutuvat siirtolaiset entistä vai- keampaan asemaan ulkomaalaisuutensa vuoksi. Kaikkiilla heitä hyljitään ja mi- käli he työpaikkoihin pääsevät, niin onpa melkein siihen tyydyttävä mitä siellä on. Kaikki vaatimukset heti leimataan ulko- maalaisten syyksi ja kun järjestymisestä työläisten keskuudessa ei ole juuri nimik- sikään tietoa niin amerikanismille kuuliai- set ja sen opettamat työläisetkin hyvin helposti yhtyvät syyttämään siirtolaisia.

Tällaisena aikana amerikanismin jalois- sa ruhjottavana olevat työläiset joutuvat olemaan kahden tulen välissä. Heitä sor- taa sorrettu amerikalainen työläinenkin, puhumattakaan itsestään kapitalismista. Ainoa tehtävä mikä tällaisissa oloissa siir- tolaistyöväestön eteen tulee, on järjesty- minen luokkana ja luokkavalistuksen teke- minen amerikalaisvntyisen ja -mielisen työväestön keskuudessa. Se on suuri ky- symys, mutta sittenkin se on ainoa tie joka tvöväestön, niin siirtolaiset kuin muutkin. tästä puristuksesta pelastaa.

Amerikanismi on voimakkain vasta- myrkky tvöläisten järjestymiselle. Se on sitäkin pahempi sen vuoksi, että se ilme- nee niin monessa muodossa ja monella eri tavalla — mutta aina erehtymättömästi työläisvastaisena. Joskus se käyttää kau- nista puhetta, toisinaan taas tervaa ja höyheniä. Heidän ovela kiihotuksensa vai- kuttaa helposti luokkatiedottomaan työ- väestöön, saattaen sen taistelemaan itse- ään vastaan. Mikäli merkit paikkansa pi- tävät, tulee nouseva nuorisio vieläkin kiih- koisanmaallisemmaksi mielipiteiltään kuin mitä nykyinen amerikalainen väestö on. Tässä tarkoituksessa amerikanismi tun- keutuu kouluihin ja voimme olla varmoja

siitä, että sen työskentely siellä ei tule hukkaan menemään.

Työväenjärjestöjen olisi noustava voi- makkaaseen taisteluun amerikanismia vas- taan. Mutta tämä taistelu tulee jäämään heikoksi niin kauan kun työväenjärjestöt ovat heikkoja. Eikä tähän taisteluun kel- paa työväenjärjestöt sellaisenaan, vaan niiden täytyy olla samalla luokkataistelu- järjestöjä. Ammattiunionismi ei tähän taisteluun kelpaa, sillä se on useissa ta- pauksissa yhtä kiihkoisanmaallismielinen kuin kaikkein kiihkeimmät amerikanismin apostolit.

Työläiset jakautuvat monissa kysymyk- sissä kahteen vastakkaiseen joukkoon, mutta mikään muu kysymys ei niitä saa niin täydellisesti ja niin valtavassa mää- rässä osallistumaan tähän jakautumiseen kuin amerikanismi. Se ei ainoastaan saa niitä kahteen joukkoon, mutta vielä sen li- säksi kiihoituksellaan sokaisee ne ja saa heidät hyökkäämään toistensa kurkkuihin. Runsaan sadon tästä taistelusta korjaa amerikanismin takana oleva tvönteittäjä- luokka. — Ja se sillä on tarkoituskin.

Yksinomaan sitä varten amerikanismin mythologia syntynytkin on.